

8 במאי 2008, 6:49

חיה בסרטון

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

השפעתה של השפעת**פורסם ב7 באפריל 2008, 9:20 בכללי**

הקטנה חלתה בברונכיט מלווה בשפעת. החם עלה, השיעולים הציפו כל חלקה טובה, והמראה? מעורר חמלה. מראה של סחבה מרוטה.

עוד בתחילת הדרך הזהירו אותי להתרחק מכל החיידקים שאינם טובים לסרטן. לכן גם הפסקתי לעבוד. כי ילדים כידוע הם שליחים נאמנים של כל החיידקים עלי אדמות. ובמקצוע שלי ילדים הם הדמויות המרכזיות.

נשמרתי לנפשי. אני נשבעת!!! אבא של הקטנה טיפל בה במסירות אין קץ. אני הוגלתי לישון בחדר עם הפיות המלאכים וכל שאר הורדרדים. אך החיידקים... רדפו אחרי בין החדרים. (ואני לא פרנואידיית). וביום ראשון יומיים לפני הטיפול שהיה אמור לקדם אותי במקצה הטיפולים. חליתי.

וואו. הרגשתי יותר גרוע ממה שמרגישים אחרי טפול כימותרפי. נפלתי למשכב הלכה למעשה. ריחמתי על עצמי מאוד אבל מאד! כמובן שספירת הדם הראתה שהכדוריות הלבנות שמחות וטובות לב ב"היי" לא נורמלי (18,000 כמדומני). נשלחתי אחר כבוד הבייתה. (עד שמצאתי כורסא נוחה...).

בלילה החום עלה.. והתחלתי להזות כל מיני הזיות. זהו!!! הרגשתי שאני פשוט עומדת למות. ולא מסרטן. אלא משפעת איזה בושה! איזה מוות חסר כבוד! כל הגבורה בה אני מתמודדת עם הטיפולים ועם השנה הזו פשוט התמוססה לה מול השפעת. דימיינתי איך כל המערכות קורסות להן בזו אחר זו. ואיך יכתבו בעיתון ש"אישה מהצפון נפטרה משפעת." לא מסרטן!!! שהוא גידול עם כבוד. משפעת שכל זב חוטם לוקה בה. איזה בושות!!!

כעבור יומיים האנטיביוטיקה הכחולה החלה להשפיע. החום ירד. אבל חודש ימים לא קיבלתי את ה"מנה" שלי. כי הליקוציטים.... לא חשבתי שארצה עד כדי כך לחזור ולהתחבר לצינורות השקופים....מה שאומר שבחיים שלנו הכל יחסי.

אבל כשחשבתי על זה... התיסכול גבר. מכיוון שהיו אלו שלושת הטיפולים האחרונים שלי מתוך התריסר. חיכיתי למקצה הסיום בכליון עיניים. וסיפרתי לכל מי שהסכים להקשיב. וגם למי שלא הסכים... איך בפורים שמחתי תהיה כפולה כי אסיים את הטיפולים. ואצא לפגרה עד ההקרנות. עכשיו, אם אתם רוצים להבין את תחושותי, דמיינו רץ מרתון שבמקצה האחרון מכריחים אותו לרוץ במקום. או לחילופין לנוח. אותו מקצה שעליו לאסוף בו את מלא כוחותיו כי הוא מותש כבר מהריצה. ויחד עם זאת אותו מקצה שמקרר אותו לקו הגמר. כך אני הרגשתי - מתוסכלת, כועסת ועצובה. כל כך עצובה. כך שהדמעות זלגו מעצמן...

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>[חזרה לבלוג - חיה בסרטון](#)